

Знак інтелектуальні кадри

Газета видається з лютого 1981 року. ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 29 (401)

П'ятниця, 21 вересня 1990 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Ваші симпатії

Не знаємо, як в інших вузах, а в інших вузах, а в нашому політехнічному інституті гарних студенток багато. Правда, критерії оцінки дівочої краси у різних людей — різні: одним подобаються шатенки з овальним обличчям і короткою зачіскою, іншим більш до вподоби тендітні брюнетки з довгим розпущеним волоссям або й косами.

А от нашому читачу Степану Аісовому до душі ось ця дівчина — студентка факультету автоматики і мікроелектроніки. Прізвища ми спеціально не називаємо — хай її друзі напишуть і трошки розкажуть про неї.

До кінця року сподіваємось одержати і опублікувати багато інших фотографій і тоді зможемо визначити найсимпатичнішу, назвати «Міс» нашого Інституту.

Присилайте, заносьте в редакцію знімки своїх симпатій. Підходять тільки чорно-білі фото розміром не більше 12х18 см, зроблені, як любителями, так і фотомайстрами. Після опублікування вони будуть повернуті власникам.

ДОВІДНИЧОК ГЛАСНОСТІ

Наближення епохи ринкової економіки не викликає ні радощів, ні спокою. Навпаки, багато з нас побоюється, щоб не було гірше, ніж є.

Тим часом, факти свідчать про те, що саме без ринкової економіки нам може бути гірше. Країна коїться в безодню на рейках того соціалізму, який ми так захоплено розхвалювали впродовж усіх сімдесяти літ його існування. І ось до чого довелись.

Останніми днями в союзній пресі опубліковано порівняльні дані, скільки часу треба працювати одному робітникові — автомобільної

промисловості Радянського Союзу, США і Китаю, щоб купити собі одні і ті ж товари.

Назва товару	СРСР	США	Китай
Кг хліба	12,6 хв.	5,8	18,8
Кг яловичини	1 год. 29 хв.	13 хв.	1 год. 15 хв.
Кг курятини	2 год. 29 хв.	9 хв.	37,5 хв.
Кг цукру	45,3 хв.	3,5 хв.	22,5 хв.
Шерстяний костюм	137 год. 22 хв.	10 год. 45 хв.	87 год. 15 хв.
Чол. туфлі	26 год. 43 хв.	2 год. 15 хв.	12 год. 30 хв.
Кольоровий телевізор	534 год. 12 хв.	31 год.	187 год.
Автомобіль	4961 год.	753 год.	3490 год.

Отже, живемо ж ми, гей! Вже он як відстали від Китаю, який вважали набагато біднішим за себе. А кому будемо дивитись у спину за-

БУДЕ ЗДРАВНИЦЯ В КАРПАТАХ

Її адресу можна назвати вже сьогодні: Косівська поляна, Рахівський район, Закарпатська область. Але, щоб мати уяву, які там мальовничі місця, чарівні краєвиди і цілюще повітря, треба неодмінно побувати самому.

Піднімаєшся на крутий бік гори і таке враження, наче сидиш на крилі хмари і бачиш внизу казкові розломи гір, смереки, ущелини, потічки, вуністі долини.

Цього разу на територію Косівської поляни, щоб остаточно вирішити — бути, чи не бути в Закарпатті іститутській здравниці — виїздив ректор Б. І. Мокін.

Тепер можна сказати коротко — бути! Село тут тихе, тупикове, довкола джерела мінеральних вод: якщо хочеш — лікуйся. Найвибагливішого туриста задовольнить невичерпна краса Карпат, знаменитої Яремчі, до якої — рукою подати, Ужгорода. Це влітку. А взимку — лжж, м'який клімат, здорова засмага. Отже, здравниця на всі смаки.

Місцевий колгосп, в якому достатньо будівельних матеріалів, починаючи з каменя й мармурової кришки і кінчаючи найвибагливішою столляркою, візьме на себе основні турботи по спорудженню корпусів. Наше завдання — найближчим часом вирішити деякі оргпитання і готувати документацію.

3 ПОТОКУ ОБ'ЯВ

Бурхливим життям сповнений наш інститут. Щоб відчувати його пульс і багатогранність, достатньо по-знайомитись зі стендами, на яких вивішуються об'яви і оголошення.

Ось кілька з них, що з'явилися минулого тижня. «17—22 вересня в актовому залі відбудеться X Всесоюзний симпозіум по дефракції і поширенню хвиль (СДВ-10)».

«18 вересня — вечір старовинного російського романсу».

«15-го вересня — засідання клубу «Світлиця», присвячене річниці з дня народження М. М. Коцюбинського».

Студенти і викладачі мали також можливість довідатись про надання кафедрами іноземних мов послуг в перекладі науково-технічної літератури на англійську, німецьку та французьку мови, про прийом заяв на придбання садових ділянок, набір в ансамбль бального танцю «Елегія» та інші.

В принципі, так можна було б назвати соціологічне дослідження професійних і особистих якостей викладачів нашого інституту, яке проведено серед студентів 2—4-х курсів по педагогічному навантаженню 1988—1989 навчального року, і на першому та п'ятому курсах — по піднавантаженню поточного року. Анкетним опитом було охоплено 51 процент студентів, в тому числі на ЕФ — 64 відсотки, на МБФ — 53,6, на ФАМІ — 63,8, ФОТ — 46,7, РТФ — 46, ІБФ — 54,9, ВФ — 38.

Низький процент охоплення опитом пояснюється вкрай поганим відвідуванням студентами учбових занять, хоч ця робота велася перед зимовою екзаменаційною сесією. З цієї ж причини у 47 викладачів виявилась недостатня кількість відповідей (менше 25 анкет). А окремі студенти несерйозно поставились до заходу, виставивши викладачам або всі п'ятірки або всі двійки.

Одержано дані на 560 викладачів (96,7 процента) за п'ятибальною шкалою оцінки. Отже, середня оцінка рівня педагогічної майстерності по інституту — 4,19, в тому числі, 37 відсотків викладацького складу одержали середню оцінку 4,0 і вище, а 7 відсотків — 3,5 бала і нижче.

Багато роздумів викликають оцінки викладацької майстерності по факультетах і кафедрах: факультет кафедр суспільних і гуманітарних дисциплін — 4,19, факультет кафедр загальноосвітньої підготовки — 4,37, ЕФ — 4,11, МБФ — 4,21, ФОТ — 3,94, ФАМ — 4,07, РТФ — 4,11, ІБФ — 3,93, кафедри соціально-політичної історії — 4,26, філософії — 4,18, теорії соціалізму і політології — 3,99, політекономії —

4,14, історії й теорії світової культури — 4,24, іноземних мов — 4,52, інформатики й комп'ютеризації — 3,99; вищої математики — 4,20, фізики — 4,27, хімії — 4,28, НГ і МГ — 4,19, ЕПЮП — 4,13, охорони праці і ЦО — 4,17, фізвиховання — 4,42; ЕППМ і СГ-4,20, ЕС — 4,19, ЕСС — 4,32

Очіма студента

ТОЕ — 4,10, теплотехніки й електротехніки — 3,93; ТАМ — 4,44, МРВ — 3,81, проектування обладнання — 4,40, ТКМ — 4,41, прикладної математики й опору матеріалів — 4,04, ААГ — 4,44; ОТ — 4,04, АП — 3,93, ПМ і ВС — 4,01; АСУ — 4,12, АІВТ — 4,24, мікроелектроніки — 3,85; ТОР — 4,12, РТУ — 4,19, КІВРА — 4,19, технології, організації, управління й економіки будівництва 3,84, БК — 4,17, ТТМ — 4,22.

Середня оцінка керівних кадрів інституту (проректори, декани, завкафедрами) становить 4,33; доктори, професори — 4,12.

Аналіз результатів анкетування показує, що найвищим балом студенти оцінили такі елементи педагогічної майстерності: — показує глибоке знання свого предмета; — в спілкуванні простий, тактовний, без елементів зверхності і недоступності; — при оцінці знань вимогливий, суворий, але об'єктивний.

ХТО КРАЩИЙ БІБЛІОТЕКАР

Що б ви робили, яких би дотримувались принципів у тому випадку, коли книгу бібліотека має в одному екземплярі, а хороший читач, приємна вам людина, просить дати її додому?

Як би ви вчинили, аби той, хто загубив книгу, прийшов до вас вибачатися з квітами?

Правда ж, і запитання небуденні, і ситуації неординарні? Спробуй знайти дотепну відповідь, або несподіваний варіант виходу.

Цим і цікавий був конкурс на кращого молодого працівника, запроваджений цього року в нашій науково-технічній бібліотеці. Готувались до нього серйозно. Молодим треба було зробити бібліографічний огляд 3—4 книг, проявити себе в діловій грі, спеціальній вікторині на знання літератури.

Все це проходило в жвавій атмосфері під спеціальну підбрану музику, на фоні приємних цікавинок з астрологічних прогнозів, що стосувались кожного учасника конкурсу. Ні переможців, ні переможених — усім вручили квіти, подарунки, сфотографували на пам'ять. І все-таки найбільше компліментів випало Олі Лавренюк, заочниці першого курсу Київського інституту культури. Як сказала, жартуючи, головний бібліотекар Т. М. Дмитренко, зорі її долі розташувалися в цей вечір так, що вішували щасливу долю і повсякденну удачу.

Т. КОНДРАТЮК, зав.відділом суспільно-політичної і художньої літератури.

Водночас студенти найнижче оцінили такі елементи:

— вмів зацікавити слухачів набувати глибокі знання; — спонукає до дискусій і творчої роботи;

— матеріал предмету уявляє з іншими дисциплінами, майбутньою роботою, громадською діяльністю.

Треба сказати добре слово про викладачів, які за підсумками студентського анкетування впродовж останніх двох років одержують стабільно високі бали: Г. Н. Бакунін, В. М. Бурдейний, Ю. І. Волков, А. М. Тихорівський, Б. А. Рудницький, Е. Л. Страховський, Н. П. Хоменко, В. Г. Балицький, Е. П. Шиліна, Б. П. Штефан, В. А. Кофанов, І. Г. Мельник, Ю. А. Скідан, В. А. Борисенко, В. Л. Карпенко.

Чи потрібні сьогодні і в подальшому подібні анкетні опити?

Лабораторія соціологічних досліджень звернулася з цим питанням до студентів 3—4 курсів (452 чол.).

— Так, — відповіли 82 відсотки опитуваних.

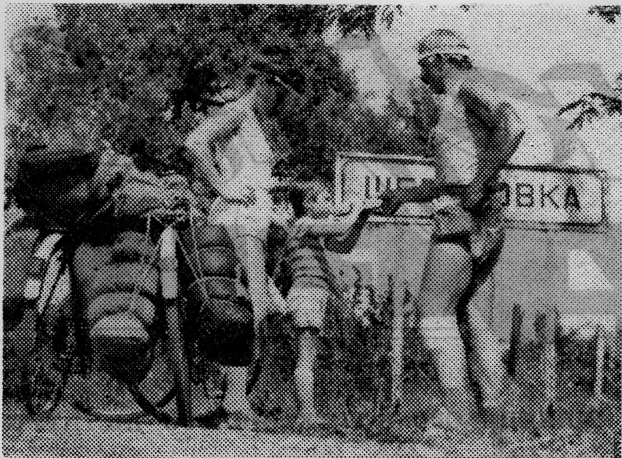
Чи ефективні подібні опити?

32 проценти вважають, що це дозволить піднести якість викладання, 48 відсотків думають, що нічого не зміниться, 26 — сподіваються, що викладачі з більшою повагою ставитимуться до студентів, 3 проценти анкетованих передбачають, що внаслідок таких опитів викладачі будуть загравати зі студентами.

Щодо викладацького складу інституту, керівників факультетів і кафедр, то вони з великим інтересом ставляться до висновків анкетованих опитів.

М. СИНЕЛЬНИК, Ж. ХЛИСТОВА, працівники лабораторії соціологічних досліджень.

СТЕЖКИ ЖИТТЯ

ЩО Й казати, не дуже ласкаво обійшлася доля з цією людиною. Рем Іванович Кутьков, котрий працює інженером відділу науково-технічної інформації НІЧ, дістав у спадок неприємну фізичну ваду. Інший на його місці опустив би руки, і без надії на краще чекав би свого безславного фінішу, втішаючись хіба-що інвалідською пенсією. Рем Іванович виявився не таким.

— Якщо я дихаю — то живу, — каже він. — А якщо живу, — то нічого не пропущу, ні від чого не відмовлюся.

Можна тільки вражатися тому великому колу справ і захопленню, якими оточив себе цей чоловік. Фотоаматорство, мистецтво, туризм, спорт, економіка, збирання і художня обробка корінців і гілок — це тільки частина з них.

Та особливо багато вільного часу віддає він спорту, фізичному самовдоско-

наленню. Чи всім знайомий такий вид фізичної культури, як російський гарт — біг? Мабуть, ні. Його ще називають «моржуванням по сухому». Ще двадцять років тому Рем Іванович почав займатися бігом на довгі дистанції. Спочатку долав 6—7, потім 10—15, 20—25 кілометрів, причому щотижня. Врешті, і щодня виходив до лісу і робив забіг.

Це вже стало обов'язковою нормою. Але взимку все припиняв, бо як бігти в пальто чи куртку! Тоді Рем Іванович вирішив стати бігуном-моржем, тобто виходити на трасу лише в шортах.

Йому вже перевалило за п'ятдесят, а відмовитись від таких «прогулянок» в мороз і завдя не думає.

І що ви думаєте? — здоров'я пішло на поправку. Відчув полегшення з радікулітом, гайморитом, позбувся простудних захворювань та й просто життя стало цікавішим. Мало того, Рема Кутькова помітили спортивні фахівці. Знайшло-

ЧЕРЕЗ НЕ МОЖУ

ся ще кілька десятків таких же завзятих любителів бігу, які об'єдналися в клубі марафонців «Ювентус» і почали активно виступати в різних змаганнях, в тому числі, на республіканському, всесоюзному і навіть міжнародному рівні. Ось і цими днями всі вони вирушають на великий марафонський забіг, що візьме старт в Білій Церкві.

Тут в клубі ентузіастів оздоровчого і спортивного бігу Рем Іванович зустрів багатьох справжніх прихильників Королеви спорту, які ще більше переконали його в тому, що життям можна управляти і добиватись бажаного. Взірцем наполегливості стали, зокрема, старший викладач кафедри фізвиховання Василь Іванович Олійник, зав. кафедрою вищої математики Юрій Іванович Волков, проректор Олександр Іванович Тарануха, декан факультету підвищення кваліфікації інженерів-будівельників Василь Романович Сердюк та інші

члени клубу «Ювентус», люди, які попри всі «зайнятості», обов'язки і чини, не зраджують спорту.

Особливе враження на Рема Івановича справив доцент Ігор Борисович Матвеев, який в свої 78 років систематично виходить на бігову доріжку. Побігає — і артеріальний тиск — в нормі. А 60-річний член клубу кандидат наук Марлен Соломонович Безродний з ЦКБІТ щороку оновлює свій організм, вдаючись до 24-х денного голодування. Його методику Рем Іванович теж взяв на озброєння, почавши на перших порах з 36-годинного голодування щотижня.

Ця розповідь була б неповною, якщо не згадати про ще одне велике захоплення інженера політеху — велосипед. З ним, як жартома говорить Рем Іванович, він і народився на світ. Правда, в цьому він має велику підтримку сім'ї — вся вона «велосипедна».

Влітку, під час відпусток,

всі троє: він, дружина Тетяна і шостирічний син Артем, для якого є місце на батьківському «Туристі», вирушають в дорогу, прихопивши намет, спальні мішки, харчі.

Якщо хтось в позаминулому чи в нинішньому році був на Південному узбережжі Криму і бачив на гірських дорогах трьох мандрівників на двох велосипедах — то це, напевне, він бачив сім'ю Рема Кутькова. По 350—450 кілометрів долали вони від Євпаторії до Алушти і назад, від Судака до Феодосії і назад. Через перевали і долини, в спеку і зливу. Іноді ламався велосипед, серце виривалося з грудей, коли долали підйом, але вони вперто рухались вперед по маршруту. Через неможу. Вперед до здоров'я, до незабутніх вражень, до повноцінного життя!

Л. ШАМІС.

На знімку: під час походу.

Будьмо милосердними!

Хата для Ольги Софронівни

ЧОГО плачете, Ольга Софронівно?

— Хіба я тільки плачу? Ночами не сплю. Думок повна голова і все про хату, все про той день, коли скінчиться такий мій клопіт. Але, часом, думаю, що сама швидше кінчусь.

І знов на змарнілому, немолодому обличчі — рясні слюзи.

Тим часом Ольга Софронівна Пенешко за характером — людина непласива. Знають її, як сумлінну й працювиту, що звання до смеркання наводять порядок в Інститутських коридорах, кабінетах, аудиторіях — двадцятий рік трудиться вона в нашому колективі прибиральницею. Ветеран праці, два десятки різних грамот, можна було б дати їй ордену та на її скромну посаду ліміт таких високих нагород не передбачений.

Прибирати доводиться в приміщенні, але це не такий уже й комфорт, якщо зв'язати на те, що постійно маєш діло з мокрою шваброю, водою, а, провітрюючи кабінети, постійно остидаєш передріте тіло. Тому ноги й руки мучить лютий ревматизм, згинає, викручує поперека — ходить Ольга Софронівна, зігнувшись у спині, тримаючись рукою за крижі. Підводить здоров'я!

Звичайно, даються взнаки і літа — 66 уже за плечима. Та й живе далеченько — щодня доводиться добиватись у Зарваниці. Своєю стала в інституті, прописалась тут зразковою роботою, а от прописатись у Вінниці, одержати квартиру не мала часу. Пильнувала праці та ще старенької матері, якій 87. Глуха, сліпа, майже не-

рухома — без догляду не може. Помієш свої дерев'яні і цементовані гектари та й — бігцем до матері.

Хата Ольги Софронівни збудована ще в 32-му році. Нема в неї фундаменту, поставлена прямо на землю і, природньо, по такому тривалому часі, сама уже йде в землю. На кухоньці тріснув сволок, великим червоним нависла стеля, в комірчині все давно уже на дерев'яних підпорах, вікна хати з квадратних поробились ромбічними, даху навіть полагодити до пуття не можна — тече, мов решето. В дощ підставляй що хочеш — все одно не допомагає.

Отже, виходить, що за ціле життя, працюючи важко, не жалючі сили й совісті, не спромоглась на власний сухий і затишний куточок.

Врешті-решт поставили Ольгу Софронівну в чергу і без прописки, але в чергу не пільгову, а звичайну — невідомо, чи й дочекаєшся, бо це ж не той вік, що везе на базар, а той, що — з базару.

Враховуючи заслуги Ольги Софронівни перед інститутом і ту крайню безвихідь, в якій вона опинилась, вирішено було коштом інституту збудувати їй у Зарваницях нову хату розміром 5х10 метрів. Відповідальність за це поклали на секретаря профкому вузу Н. В. Нікітину.

Поки Наталя Василівна була на цій посаді, то клопоталась будівництвом повсякденно й наполегливо. Завезено камінь, цеглу, дерево. Ольга Софронівна найняла майстрів, за підсобни-

ків пішли студенти. Вже є стіни, покрівля. Але кінця не видно, хоч план був — уже восени 1990-го вселити її в нову хату.

Можливо вселиться б, але Наталя Василівна уже не секретар профспілки, у неї багато турбот на новій посаді, будова зосталась без людини, яка за неї відповідає. З кожної дощечкою, кожної дрібниці треба ходити, бігати, шукати, а тобі ж не двадцять — шістьдесят шість, до того ж скручена в поперек, як перевесло, а ще ж робота, яка не постоїть і сама не зробиться. Дякувати хоч начальникові відділу постачання Володимирі Миколайовичу Матвійчуку — як тільки є потрібний матеріал, неодмінно виписи і допоможете завезти. Але він теж не бог — самого з усіх боків обсядають господарські дефіцити.

А тут уже й задощило, вже серйозно похолодало і, якщо увійдеш в зиму старою хатою, то можна й не переживувати. Плаче Ольга Софронівна, а виходу нема. Хто доведе до кінця новобудову? Хто прийме до серця такий її клопіт?

Вихід один — йти на прийом до народного депутата, ректора ВПІ Б. І. Мокіна. Тільки на нього надія.

То ж хай ця кореспонденція буде заодно заявою Ольги Софронівни на позачерговий прийом і просьбою редакції газети звернути увагу на становище людини, яка не займає високої посади, але все життя була одним із найзразковіших трудівників.

І. ВОЛОШЕНЮК.

АНЕКДОТИ

Борис ЗЕМЛЯКОВ.

Під час доповіді Брежнєва в залі заарештували людину, яка виявилась шпигуном.

— Як вам вдалося розпізнати ворога? — запитав Брежнєв майора Проніна.

— Ворог не дримає, Леоніде Іллічу. Ви самі про це постійно нагадуєте.

Два хлопчики перемовляються через Берлінську стіну.

— В мене є апельсин, — хвалиться західний німець.

— А у нас соціалізм.

— Подумаєш? Заохочемо, і собі зробимо.

— А тоді в тебе апельсин не буде.

На порядок денний колегоспного правління виносяться два питання: «Будівництво корівника» і «Будівництво комунізму».

— Позаяк на будівництво корівника нема дощок, — бере слово голова колегоспу, — то пропоную зразу перейти до другого питання.

Водії і пішоходи! Будьте взаємно... тверезими!

Этот поезд когда-то Увозил меня в жизнь.

Провожали ребята, Говорили: «Держись. Уезжайшь. Сибирь — Тебе домом была, Пусть удачными там Твои будут дела. Не забудь никогда Дорогих этих мест!».

Ах, какие тут люди, Золотая окрест!

Ах, какие тут люди, Богатства, простор!

И великие реки Ведут разговор: «Не забудь эту землю. Смотри — не забудь. Ведь отсюда уходишь В намеченный путь, Жизнь — не поле, которое — Махом пройти, Жизнь — и радость, и слезы, И битвы в пути».

Были вьюги, метели, Было много дорог.

Для страны, для победы Все ли сделал, что мог? Не беда, что седа Я уже голова.

Нет, как прежде, покоя, Все дела и дела. Еду в поезде снова, Будто в юность назад, Вижу светлые лица И ребят и девчат.

Знаю — путь их нелегок, Испытаний года. В век грядущий летят их Мечты-поезда

Олександр ЄНІСЕЕВ.

У мене є дві рідні мови, Дві — що одна, мов дві сестри.

В буремні дні і дні святкові Одним зі мною шляхом йшли.

Іх вже не можна роз'єднати, Вони в душі злились навик.

З дитинства, майже з немовляти, Вони йдуть поруч з року в рік.

Весні їх повинь не розмила, Не розтнув їх гірм років.

В братерській дружбі їхня сила.

У спільній праці трударів, Викраїнську мову ще в колісці

Із вуст я неняки перейняв, Слова російської барвисті

Життям років я сповідав, Яка з них краща? Це

нощунством Було б для мене так питать.

Бо «почуття» з'єдналися з «чувством»

І їх не можна роз'єднать.

Фотоусмішка

Шарик не сподівався зіткнутися з таким непослухом «вусатої» компанії, але вирішив краще не вступати в конфронтацію, а подану лапу потиснути на знак дружби і справедливо поділитись залишками молочної страви.

Момент побачив і зафіксував В. Кіхтенко.

Редактор І. ВОЛОШЕНЮК.